

หลง...

สุดชีวิต

มิเร่

หลอน.... สุดชีวิต

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อตอนที่ผมยังเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ผมตั้งใจจะเดินทางกลับบ้านที่พิษณุโลก เพราะอยากกลับไปเซอร์ไพรส์แม่ ในวันเกิด ปกติผมมักจะอาศัยรถของเพื่อนซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกันกลับ ผมไม่ค่อยชอบนั่งรถทัวร์สักเท่าไรเพราะรู้สึกขยาดกับข่าวอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ตอนที่ตัดสินใจจะนั่งรถทัวร์กลับบ้านคนเดียว เจ้าโด้งเพื่อนผมมันยังล้อผมอยู่เลยว่า

“เฮ้ย ระวังกลายเป็นผีรถทัวร์เฝ้าทางหลวงนะ”

ซึ่งผมก็ได้แต่สาปส่งมัน เจ้าโด้งมันรู้ทั้งรู้ว่าผมเป็นคนซี้กแล้วแต่ก็ยังจะแกล้ง มันก็พูดของมันไปตามประสาคนปากไม่ดี แต่มันกลับทำให้ผมเกิดลังเลขึ้นมาเสียอย่างนั้นว่าจะกลับหรือไม่กลับดี ทั้งๆ ที่ก็ซื้อตั๋วแล้วเรียบร้อยแล้ว ผมมันก็เป็นคนอย่างนี้แหละครับ

ผมขึ้นรถเที่ยวหัวโหม่งครึ่ง กว่าจะถึงก็คงเกือบห้าทุ่มซึ่งก็ยังถือว่าเป็นเวลาที่ไม่ดีนัก สัมภาระของผมมีไม่มากยกเว้นกล่องเค้กก้อนโตจากร้านเจ้าอร่อยในกรุงเทพฯ ที่ตั้งใจจะเอาไปฝากแม่ ก็ได้แต่หวังล่ะครับว่ารถ

มันคงไม่ซับซ้อนแถมมาก เพราะผมไม่อยากให้แค่กลุ่มพวกมาลัยมัน
กลายเป็นอย่างอื่นไป

ตอนขึ้นรถผมก็มองหน้าคนขับรถและเด็กติดรถ (ผมก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าเค้าเรียกกันว่าอะไร ก็ตามประสาคนไม่เคยขึ้นนั่นแหละครับ
ต้องขออภัยถ้าผิดพลาด) พยายามมองว่าเค้ามีอาการมันเมาไหม ออก
อาการง่วงหรือเปล่า

แต่สองคนนั้นกลับทำตาแป๋วใส่ผม ก็แหม... มันเพิ่งจะห้าโมง
เย็นใครจะมาออกอาการเอาป้านี้ล่ะครับ

ผมรู้สึกอายนั่นแหละรีบเดินเข้าไปหาที่นั่งวางเค้กล่องใหญ่
ไว้ในช่องเก็บของด้านบน สำรวจดูภายในรถอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่ามีชิ้น
ไหนส่วนใดมันหลุดร่อนหรือน็อตไม่เข้าที่บ้างหรือเปล่า แต่เท่าที่ผมดูทุก
อย่างก็อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง ตัวรถใหม่เอี่ยม ข้าวของ
เครื่องใช้ก็ดูสะอาดเกินกว่าที่ผมคิดไว้เสียอีก ผมจึงค่อยลดความตระหนก
ลง

เนื่องจากไม่ใช่ช่วงเทศกาลผู้โดยสารจึงมีไม่มากนัก รวมๆ แล้วก็
ราวๆ สิบห้าคนประมาณนั้น ผมนั่งอยู่ตรงกลางด้านขวาของรถเว้น
ระยะห่างจากคนอื่นพอควร ผมไม่มีอะไรทำได้แต่นั่งหาวหอยดๆ ทำคอ
แข็งอยู่อย่างนั้นเพราะไม่อยากหลับแม้ว่าเมื่อคืนนี้ผมแทบจะไม่ได้นอนก็

ตาม รถหยุดเป็นระยะเพื่อจอดรับคน แต่พอพ้นท่มหนึ่งไปแล้วรถก็เร่งความเร็วขึ้น และไม่ได้จอดรับใครอีกเลย ในที่สุดผมก็ทนความง่วงไม่ไหว ผล็อยหลับไปด้วยความเปลี่ยว

ผมหลับไปไม่รู้ว่านานเท่าไร แต่รู้สึกตัวตื่นเมื่อรถสะดุดกับอะไรบางอย่างบนพื้นถนน ผมลืมตาขึ้นมามีเด็กน้อยกะว่าจะพลิกตัวหลับต่อ แต่ในช่วงจังหวะนั้นเองที่ผมเห็นสิ่งที่ตัวเองคาดไม่ถึงมาก่อน!

ที่ห้า แชนข้างหนึ่งของผมหักงอจนไม่เหลือสภาพ อีกทั้งโครงรถด้านข้างผมก็งอเข้ามามีเหมือนถูกอะไรกระแทกเข้ามาชน!!

ผมตกใจจนสะดุ้งลุกขึ้นยืน ภายในรถเต็มไปด้วยหมอกสีคล้ำ คล้ายกับกำลังถูกรุมด้วยเขม่าควันหนาที่บีบ สภาพภายในรถบอบบี้จนแทบไม่เหลือซาก

ผมร้องออกมาเสียงดัง แต่แค่พริบตาเดียวทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ

ทุกคนบนรถหันมามองผมเป็นตาเดียวกัน เด็กเดินรถเข้ามาถามผมว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุการณ์ผมแตกพลั่กขณะที่ตอบปฏิเสธ

มันเป็นไปได้ยังไง? ผมตาฝ้าจั้นหรือ?

ผมพยายามเพ่งมองสภาพภายในตัวรถให้ละเอียดอีกครั้ง มันก็ยังมีสภาพสวยสดเหมือนตอนที่ผมขึ้นมา ผมจับที่เท้าแขนซ้ายหลายๆ หนเพื่อให้แน่ใจว่ามันปกติดีอยู่จริงๆ ซึ่งมันก็แข็งแรงไม่มีทีท่าว่าจะหลุด หรือหักงอได้แต่อย่างไร

ผมคิดว่าตัวเองคงวิตกกังวลมากเกินไปเลยตาฝ้า แต่มันทำให้ผมชักเริ่มรู้สึกใจไม่ดี คิดว่าจะไม่หลงไม่หลับมันแล้ว จะนั่งถ่างตาไปจนถึงที่หมายนั้นแหละ แต่มันก็ยากเหลือเกิน ความเย็นของแอร์กับบรรยากาศเงียบๆ ทำให้ผมเกิดเคลิ้มขึ้นมาอีก

และอีกตอนที่ผมกำลังสับสนสับสนนี้แหละที่ผมเห็นว่ามีผู้โดยสารขึ้นรถมาอีกสี่คน ผมถึงกับตัวเย็นเฉียบ ก็จะไม่ให้ผมตกใจได้ยังไง ในเมื่อตอนที่พวกเขาขึ้นมาบนรถนั้นรถมันไม่ได้จอด!

ผมพยายามคิดในทางที่ดี พวกเขาสี่คนอาจลงไปจับกลุ่มคุยกับคนขับอยู่ตรงประตูก็ได้ แต่คนตั้งสี่คนยังงั้นผมก็ต้องเห็น ยังไม่ทันที่ผมจะ

เพ่งมองพวกเขาให้แน่ชัดว่าเป็นคนหรืออะไรกันแน่ ผมก็เห็นคนอื่นอีกห้าคน
เดินขึ้นรถมาโดยที่รถไม่ได้ลดความเร็วลงด้วยซ้ำ

ทีนี้ล่ะของจริงแน่ ผมมั่นใจว่าตัวเองคงโดนเข้าแล้ว ไม่ต้อง
เสียเวลาคิด ผมรีบคว้าสัมภาระเสียดังโครมครามไม่สนแม้กระทั่งว่าเด็ก
จะอยู่ในสภาพไหนตรงดิ่งไปยังหน้ารถแล้วบอกคนขับให้จอดทันทีผม
ต้องการลง

“พี่จะลงพิษณุโลกไม่ใช่หรอ นี่มันยังไม่ถึงนะ” เด็กติดรถบอกผม
ด้วยใบหน้านงนง ผมมั่นใจว่าตัวตัวเองไม่ได้ระแคะระคายเลยว่ามี
ผู้โดยสารไม่ได้รับเชิญขึ้นมาเป็นสิบ

“ไม่เอาล่ะ ขอลงตรงนี้เลย” ผมบอก

“ตรงนี้เนี่ยนะพี่ ถ้าอยากลงรออีกนิดไปลงที่ตัวเมืองดีกว่าไหม นั่ง
ไปอีกแค่ไม่เท่าไรหรอก แถวนี่มันเปลี่ยวนะ”

แม้ทั้งพนักงาน และผู้โดยสารคนอื่นๆ จะพยายามพูดหวานล่อม
แต่ผมก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ ยืนยันเสียงหนักแน่นว่าขอลงลูกเดียว ในที่สุดผม
ก็ได้ลงสมใจ ไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่าชาตินี้จะได้มาเจอเรื่องแบบนี้กับตัวเอง
แบบจังๆ ไม่รู้ว่พวกนั้นเป็นใครกันแน่ แต่ผมก็ไม่อยากรู้หรอก ตอนนั้นขอ
แค่ได้กลับไปซุกตัวแม่โดยเร็วที่สุดก็คงพอแล้ว

พอถอนใจเฮือกใหญ่ สบายใจที่ตัวเองสามารถลงจากรถฝืนนั้น
ได้แล้วผมก็ต้องมายืนก่นด่าตัวเอง เพราะตอนนี้ผมกำลังยืนอยู่ริมถนน
เลียงเมือง รอบข้างมีแต่ป่าละเมาะร้างผู้คนวังเวงไม่ต่างอะไรกับป่าช้าเลย

มันจะอะไรกันนักกันหนานะคีนนี้!! รู้แบบนี้เชื่อกันดีกว่าดีกว่า
ต่ออีกสักนิดจนถึงตัวเมืองน่าจะดีกว่า แต่มาคิดๆ ดูแล้ว ผมคงยินดีที่จะ
ยืนตากลมแบบนี้ทั้งคืนมากกว่ากลับขึ้นไปบนรถคันนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง

นาฬิกาบอกเวลาราวๆ สี่ทุ่ม ผมต้องมาติดแหงกอยู่บนถนนสาย
เปลี่ยวเส้นนี้ก็เป็นเวลาสักพักแล้ว นานๆ ที่ถึงจะเห็นรถขับผ่านมาสักคัน
แต่ก็ไม่มีคันไหนคิดจะจอดรับผม โทรศัพท์มือถือเจ้ากรรมของผมหัก
แบตเตอรี่หมดเลยใช้การไม่ได้

ผมเริ่มท้อใจว่าคีนนี้อาจต้องนอนข้างถนนก็ได้ ป่านนี้รถทัวร์คัน
นั้นคงไปถึงไหนต่อไหนแล้วกระมัง ขณะที่จมอยู่กับความคิดผมก็เห็นไฟ
หน้ารถดวงใหญ่ๆ ตรงมา ผมรีบโบกขอความช่วยเหลือ แต่พอเห็นว่าเป็น
รถบรรทุกผมก็หมดหวัง เพราะรถบรรทุกส่วนมากพวกเขาจะขับเร็ว และ
ไม่ค่อยจอดรับจึงกะว่างวดนี้คงจะชวดอีกแน่ๆ

แต่ผิดคาดเมื่อรถคันนั้นกลับชะลอรถลงและจอดในที่ที่สุด

ผมรีบเข้าไปหาจะว่าจะขอติดรถไปด้วย แต่ก็ถึงกับผงะเมื่อคนขับรถบรรทุกคันนั้นมีใบหน้าน่ากลัวหนวดเครารุงรังตาพองดูแล้วน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก

“จะไปไหน” เขาถามผม

“ผมขอติดไปในตัวเมืองหน่อยได้ไหมครับ” ผมกลืนใจพูด คิดว่าไม่อยากค้างเติ่งอยู่ตรงนี้อีกแล้ว ถึงหน้าตาจะดูร้ายยังไง แต่เขาก็อุตส่าห์จอดรับผมเสียวนะ

“จะไปด้วยก็ได้ แต่รถคันนี้เป็นรถขนส่งคนนะ เอ็งกล้าไปหรือเปล่านั้น”

พอได้ยินว่ารถขนส่งผมก็ถึงกับผงะถอยหลังทันที มีเสียงหัวเราะชอบใจดังออกมาจากทางด้านคนขับก่อนที่รถบรรทุกคันนั้นจะเคลื่อนตัวออกไป ทั้งให้ผมเย็นใจหายใจคิดว่าอยู่อีกพักใหญ่ ก่อนจะได้เจอรถกระบะขับตามมาอีกคัน ซึ่งพวกเขาหน้าตาไม่ดูร้าย และยินดีรับผมไปส่งในตัวเมืองเพื่อหารถไปต่อได้ง่ายๆ

แต่พอเข้าเขตตัวเมืองผมก็รู้สึกว่ามีความปลอดภัยพลุกพล่านเกิดขึ้นจนผิดสังเกต เสียงหอนรถพยาบาลดังไปทั่วบริเวณ รถก็ติดเป็นแนวยาว คนในรถที่วิ่งลงไปดูเหตุการณ์ก็กลับมาเล่าให้ฟังว่ามีอุบัติเหตุรถชนกัน รถเก๋ง

บรรทุกผู้โดยสารมาเต็มคันขับปาดหน้ารถบรรทุก ทำให้คนขับรถต้องหักหลบเสียหลักไปชนเข้ากับรถทัวร์ที่วิ่งมาสวนกัน คาดว่าน่าจะไม่มีใครรอด

ผมรู้สึกสะอื้นนิดๆ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร แล้วตอนที่รถที่ผมนั่งขับผ่านไปนั้นเองผมก็ได้เห็น ว่ารถทัวร์คันที่ถูกรถบรรทุกอัดจนยับนั้นคือ รถคันที่ผมนั่งมานั่นเอง!

ผมมองรอยบุบซึ่งเป็นส่วนที่รถบรรทุกเสยเข้าไป มันเป็นส่วนที่นั่งของผมพอดี ถ้าผมยังนั่งอยู่บนรถคันนั้นล่ะก็ผมคงจะต้องกลายเป็นผีเฝ้าถนนไปแล้วแน่ๆ ผมทันเห็นพวกมูลนิธิพาช่างไว้วิญญาณของเด็กติดรถออกมา พลังนี้ก็เสียใจว่าตัวผมเองเพิ่งจะคุยกับเขาอยู่ไม่เท่าไรหรอกแท้ๆ เขาอายุน้อยกว่าผมด้วยซ้ำแต่ต้องมาตายก่อนโลกนี้มันช่างไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ

พลันสายตาของผมก็ไปเจอคนที่ไม่คาดว่าจะเป็นเจอเข้า คนขับรถบรรทุกคนนั้นนั่นเอง เขากำลังเรียกให้คนกลุ่มหนึ่งเดินเรียงแถวเข้าไปทางด้านหลังของรถบรรทุก ในขบวนนั้นผมเห็นเด็กติดรถเดินอยู่ในแถวด้วย ผมอ้าปากค้างมันจะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อผมยังเพิ่งเห็นร่างของเขาถูกยกออกไป ผมหันไปมองร่างที่มูลนิธิยกไปอีกครึ่งเป็นเด็กติดรถแน่ๆ แต่

พอผมจะหันกลับไปหาลุงผมก็ไม่เห็นแกแล้ว เมื่อก็ผมตาฟาดไปอย่างนั้น
หรือ แต่ถ้าไม่ใช่แล้วมันคืออะไรกัน?

ผมตัดสินใจเปลี่ยนแผน หาที่นอนค้างมันแถวๆ นั้น ไม่ยอม
เดินทางต่อจนกว่าจะฟ้าสว่าง ผมไม่ได้บอกใครเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น
เพราะเพื่อนๆ คงหาว่าผมเพ้อเจ้อ ส่วนแม่คงตีผมตายที่คิดเดินทางไกลๆ
มาในเวลากลางคืน

ผมคิดว่าที่ผมรอดมาได้ครั้งนี้อาจเป็นเพราะดวงของผมยังไม่ถึง
ฆาตกรรม ถึงได้เห็นภาพแปลกๆ คล้ายสัญญาณเตือนที่ทำให้ผมต้องลง
จากรถ ส่วนตาดู่งนั้นเป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นมัจจุราชหรืออะไรที่มาจับ
ดวงวิญญาณไปแกถึงได้บอกผมว่ารถเกเป็นรถชนศพ ถ้าผมขึ้นรถของลุง
นั้นจริงๆ ผมจะต้องตายหรือเปล่าผมเองก็ไม่รู้

จากเหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ผมตัดสินใจได้ว่า จะไม่ขอขึ้น
รถทัวร์ในเวลากลางคืนอีกแล้วตลอดชีวิต ผมไม่สนใจว่าใครจะหาว่าผม
ปอดแหกหรือไม่ แต่แค่ครั้งนั้นครั้งเดียวก็ทำผมเข็ดไปจนวันตายแล้ว มัน
เป็นเรื่องที่หลอนสุดชีวิตสำหรับตัวผมเลยทีเดียว

มิไร

วันเสาร์ที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2555

19:20:33

คุยกันสักนิดกับคนแต่ง
(ไม่อยากฟังคนโม้ก็ข้ามไป อธิ)

เรื่องนี้แต่งขึ้นเพื่อร่วมประกวดเรื่องสั้นในหัวข้อ สุดชีวิต ของสนพ. Mali แต่กี๊ว อธิ ก็เลยนำมาลงให้อ่านที่มีเวลาว่างอ่านกัน (ไหนๆ ก็ไม่ผ่านแล้วนี่นะ)

สนุกไหมกับเรื่องนี้?

ไม่รู้เหมือนกันสินะเพราะมันไม่เคยเจอ แต่ก็คงหลอนๆ นิดๆ
ละมัง (แล้วคุณผู้อ่านล่ะว่าไง?)

หลอน หรือ ไม่หลอนเลย เสียเวลาเข้ามาทำไมละนี้ ฮ่า ก็แล้วแต่
จะคิดกันละ แค่หวังว่ามันคงสร้างความสนุกให้ได้บ้างเท่านั้นอาจจะแค
นิดเดียวแต่ก็พอใจแล้วละ

ขอบคุณมากค่ะ

มิไร

วันพฤหัสบดีที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2555

milo_miro@hotmail.com

